BENDROJO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. rugsėjo 22 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Sprendimų panaikinimo arba įrašų registre anuliavimo procedūra – Įrašo registre anuliavimas dėl akivaizdžios EUIPO klaidos – Į nemokumo procedūrą įtrauktas prekių ženklas – Prekių ženklo perleidimo registravimas – Galimybė remtis prieš trečiuosius asmenis bankroto arba analogiškose procedūrose – EUIPO kompetencija – Rūpestingumo pareiga – Reglamento (ES) 2017/1001 20, 24, 27 ir 103 straipsniai – Reglamento (ES) 2015/848 3, 7 ir 19 straipsniai“

Byloje T-169/20

Marina Yachting Brand Management Co. Ltd, įsteigta Dubline (Airija), atstovaujama advokatų A. von Mühlendahl, C. Eckhartt ir P. Böhner,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą M. Capostagno,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Industries Sportswear Co. Srl, įsteigta Venecijoje (Italija), atstovaujama advokato P. Cervato,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2020 m. vasario 10 d. EUIPO antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (sujungtos bylos R 252/2019-2 ir R 253/2019-2), susijusio su įrašų registre anuliavimo procedūromis tarp *Industries Sportswear* ir *Marina Yachting Brand Management*,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė M. J. Costeira, teisėjai D. Gratsias ir M. Kancheva (pranešėja),

posėdžio sekretorė A. Juhasz-Toth, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2020 m. kovo 23 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2020 m. rugpjūčio 13 d.,

* Proceso kalba: anglų.

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2020 m. rugpjūčio 5 d.,

įvykus 2021 m. gegužės 5 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2012 m. rugpjūčio 10 d. ieškovė *Moncler Srl*, remdamasi iš dalies pakeistu 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) (pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1)), pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

2 Prekių ženklas, kurį prašyta įregistruoti, yra žodinis žymuo MARINA YACHTING.

3 Prekės ir paslaugos, kurioms prašyta registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 18, 25 ir 35 klasėms.

4 Kelis kartus perdavus registracijos paraišką, prašomas įregistruoti prekių ženklas 2014 m. rugsėjo 28 d. buvo įregistruotas įstojusios į bylą šalies *Industries Sportswear Co. Srl* vardu ir gavo numerį 11111317.

5 2017 m. spalio 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas, Italija) sprendimu Nr. 142/2017, priimtu byloje dėl nemokumo Nr. 138/2017, paskelbė į bylą įstojusios šalies bankrotą.

6 2017 m. spalio 18 d. įstojusios į bylą šalies atliktas nagrinėjamo prekių ženklo perleidimas bendrovei *Spring Holdings Sarl* buvo įtrauktas į EUIPO registrą šių dviejų šalių bendro atstovo (toliau – bendras atstovas) prašymu.

7 2017 m. spalio 25 d. paskirtas įstojusios į bylą šalies likvidatorius (toliau – likvidatorius) pranešė EUIPO apie paskelbtą įstojusios į bylą šalies bankrotą ir pateikė 2017 m. spalio 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) sprendimo kopiją; jis taip pat pranešė, kad bankroto paskelbimas įsigaliojo nuo šios datos, įtraukus šį teismo sprendimą į Italijos bendrovių registrą (*registro delle imprese*). Likvidatorius taip pat paprašė EUIPO registre įregistruoti su įstojusia į bylą šalimi susijusią nemokumo procedūrą pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnį ir pagal to paties reglamento 103 straipsnį anuliuoti įrašą apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą bendrovei *Spring Holdings*.

8 2018 m. balandžio 9 d. EUIPO informavo likvidatorių ir bendrą atstovą apie savo sprendimą anuliuoti kaip klaidingą įrašą apie minėtą perleidimą ir tą pačią dieną paskelbti pataisymą.

9 2018 m. balandžio 16 d. ieškovė *Marina Yachting Brand Management Co. Ltd* pateikė prašymą įregistruoti prekių ženklo perleidimą jai. Ji nurodė, kad šį prekių ženklą įstojusi į bylą šalis iš pradžių perleido bendrovei *Spring Holdings*, o ši vėliau perleido jai. Dėl pirmojo perleidimo ji

pateikė 2018 m. kovo 21 d. patvirtintą perleidimo sutarties, kurios data yra 2014 m. birželio 26 d., kopiją, o dėl antrojo – 2018 m. kovo 1 d. patvirtintą perleidimo sutarties, kurios data yra 2017 m. gruodžio 15 d., kopiją.

10 2018 m. balandžio 16 d. nuosavybės teisės į nagrinėjamą prekių ženklą perleidimas bendrovei *Spring Holdings* (įrašas Nr. T 014185659), vėliau – ieškovei (įrašas Nr. T 014188703) buvo įregistruotas EUIPO registre.

11 2018 m. birželio 23 d. likvidatorius pakartojo savo prašymą įtraukti į registrą su įstojusia į bylą šalimi susijusią nemokumo procedūrą ir, remdamasis Reglamento 2017/1001 103 straipsniu, paprašė anuliuoti įrašus T 014185659 ir T 014188703 pagal 1942 m. kovo 16 d. *Regio decreto n. 267* (Karaliaus dekretas Nr. 267/1942; GU, Nr. 81, 1942 m. balandžio 6 d.) (toliau – Italijos bankroto įstatymas) 42 straipsnį, pagal kurį bankrutuojanti bendrovė netenka teisės valdyti, naudotis ir disponuoti savo turtu nuo jos nemokumo paskelbimo dienos, t. y. įstojusios į bylą šalies atveju – nuo 2017 m. spalio 13 d. Likvidatorius taip pat patikslino, kad 2018 m. birželio 5 ir 14 d. jau buvo pateikęs tokį prašymą dėl anuliavimo, tačiau negavo iš EUIPO jokio gavimo patvirtinimo.

12 Kiek tai susiję su 2017 m. spalio 25 d. pateiktu prašymu įtraukti į registrą su įstojusia į bylą šalimi susijusią nemokumo procedūrą, 2018 m. liepos 11 d. EUIPO informavo likvidatorių apie šio prašymo patenkinimą ir pabrėžė, kad jis „niekada nebuvo įregistruotas [jos] duomenų bazėje dėl tą dieną kilusių techninių problemų“.

13 2018 m. liepos 12 d. EUIPO informavo ieškovę apie prašymą T 014552205 (anuliuoti įrašą registre T 014185659) ir prašymą T 014480019 (anuliuoti įrašą registre T 014188703) ir paprašė jos pateikti savo pastabas. 2018 m. rugpjūčio 8 d. ieškovė pateikė savo pastabas.

14 2018 m. rugpjūčio 21 d. EUIPO perdavė šių pastabų kopiją likvidatoriui, paprašė jo pateikti „oficialų [įstojusios į bylą šalies] nuosavybės teisių į [nagrinėjamą] prekių ženklą per nemokumo procedūrą įrodymą“ ir paragino pateikti savo pastabas. 2018 m. rugsėjo 20 ir 21 d. likvidatorius atsiliepė į šį raginimą ir pateikė dokumentus, kuriais siekė atsakyti į EUIPO prašymą pateikti įrodymų.

15 2018 m. rugsėjo 25 d. EUIPO informavo ieškovę, kad, atsižvelgiant į likvidatoriaus pateiktus dokumentus, ji mano, jog nemokumo procedūros metu įstojusi į bylą šalis buvo nagrinėjamo prekių ženklo savininkė, todėl įrašai T 014185659 ir T 014188703 turi būti anuliuoti. Ieškovė paraginta pateikti pastabas.

16 2018 m. lapkričio 20 d. ieškovė pateikė savo pastabas, jose, be kita ko, rėmėsi 2014 m. birželio 26 d. įstojusios į bylą šalies ir bendrovės *Spring Holdings* sudaryta „perleidimo sutartimi“ ir „intelektinės nuosavybės teisių licencine sutartimi“ (*Intellectual Property Licence Agreement*), kurią 2014 m. gruodžio 30 d. bendrovė *Spring Holdings*, kaip nauja nagrinėjamo prekių ženklo savininkė nuo 2014 m. birželio 26 d., sudarė su įstojusia į bylą šalimi kaip licencijos gavėja (toliau – licencinė sutartis). 2019 m. sausio 17 d. likvidatorius pateikė atsakomąsias pastabas.

17 2019 m. sausio 30 d. už EUIPO registro tvarkymą atsakingas departamentas, nurodytas šio reglamento 159 straipsnio c punkte, remdamasis Reglamento 2017/1001 162 straipsniu priėmė du sprendimus atgaline data anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. padarytus įrašus registre T 014185659 ir T 014188703, nes jie padaryti po 2017 m. spalio 13 d. Jis nusprendė, kad EUIPO padarė akivaizdžią klaidą, nes neatsižvelgė į 2017 m. spalio 25 d. praneštą „esminį procedūros etapą“, t. y. į prašymą įtraukti į registrą su įstojusia į bylą šalimi susijusią nemokumo procedūrą,

šis prašymas grįstas 2017 m. spalio 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) galutiniu sprendimu. Be to, jis nurodė, kad prašymas įtraukti šią nemokumo procedūrą remiantis šiuo Venecijos teismo sprendimu būtų įregistruotas atgaline data nuo 2017 m. spalio 13 d. (byla T 014459807) pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnio 3 dalį.

18 2019 m. sausio 31 d. ieškovė, remdamasi Reglamento 2017/1001 66–71 straipsniais, pateikė dvi apeliacijas dėl už EUIPO registro tvarkymą atsakingo departamento sprendimų anuliuoti įrašus T 014185659 ir T 014188703.

19 2019 m. balandžio 9 d. likvidatorius pateikė prašymą įtraukti į registrą 2019 m. kovo 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas), vykdančio įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą, priimtą sprendimą leisti areštuoti nagrinėjamą prekių ženklą taikant laikinąją apsaugos priemonę pagal Italijos civilinio proceso kodeksą. Likvidatorius nurodė, kad 2019 m. vasario 22 d. jis šiam teismui pateikė prašymą, juo informavo, jog per procedūrą EUIPO sužinojo apie „perleidimo sutartį“ ir 2014 m. licencinę sutartį, kuriomis remiasi ieškovė (žr. šio sprendimo 16 punktą), ir pareikalavo areštuoti nagrinėjamą prekių ženklą dėl šių sutarčių negaliojimo ir apgaulingo pobūdžio. 2019 m. liepos 5 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas), išklausęs visas suinteresuotąsias šalis, patvirtino minėtą 2019 m. kovo 13 d. sprendimą.

20 2020 m. vasario 10 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Apeliacinė taryba, sujungusi šio sprendimo 18 punkte nurodytas apeliacijas, jas atmetė.

21 Ginčijamo sprendimo 43–49 punktuose Apeliacinė taryba pirmiausia konstatavo, kad nagrinėjamu atveju 2017 m. spalio 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) pripažino įstojusią į bylą šalį, kurios buveinė yra Italijoje, nemokia. Tuo remdamasi ji padarė išvadą, kad įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrai buvo taikoma Italijos teisė, t. y. Italijos bankroto įstatymas, kaip tvirtino likvidatorius. Pagal šį įstatymą sprendimas dėl bankroto paskelbimo skolininkui (nemokiai bendrovei, nagrinėjamu atveju – įstojusiai į bylą šaliai) privalomas nuo jo pateikimo Italijos teismo kanceliarijai, o prieš trečiuosius asmenis (nagrinėjamo prekių ženklo perėmėjus, t. y. bendrovę *Spring Holdings* ir ieškovę) juo galima remtis nuo įrašymo į Italijos bendrovių registrą pagal Italijos bankroto įstatymo 16 straipsnį, kuriame daroma nuoroda į Italijos civilinio proceso kodekso 133 straipsnį.

22 Toliau Apeliacinė taryba konstatavo, kad nagrinėjamu atveju sprendimas paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą buvo priimtas, pateiktas ir įtrauktas į Italijos bendrovių registrą tą pačią dieną, t. y. 2017 m. spalio 13 d., kaip matyti iš paties sprendimo ir iš minėto registro ataskaitos išrašo. Tuo remdamasi ji padarė išvadą, kad nuo tos dienos iš įstojusios į bylą šalies buvo atimta teisė valdyti jos turimą turtą, juo naudotis ir disponuoti, kaip numatyta Italijos bankroto įstatymo 42 straipsnyje, ir kad jokiais po minėto teismo sprendimo jos atliktais veiksmais nebuvo galima remtis prieš jos kreditorius pagal to paties įstatymo 44 straipsnį. Ji taip pat pažymėjo, kad tą pačią dieną įstojusi į bylą šalis buvo įrašyta į EUIPO registrą kaip nagrinėjamo prekių ženklo savininkė ir kad, be to, šis prekių ženklas buvo įtrauktas į bankrutuojančios bendrovės turto apyrašą, kuriame pateikti EUIPO registro duomenys.

23 Be to, Apeliacinė taryba konstatavo, kad 2017 m. spalio 25 d. likvidatorius paprašė į EUIPO registrą įtraukti įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą, kad EUIPO neatsižvelgė į šį prašymą ir jis dar nebuvo išnagrinėtas 2018 m. balandžio 16 d., kai buvo pateiktas prašymas įregistruoti nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą ieškovei, ir kad EUIPO vis dėlto įregistravo šio prekių ženklo savininko pasikeitimą, tą pačią dieną atlikusi dvi šio prekių ženklo perleidimo (bendrovei *Spring Holdings*, o vėliau – ieškovei) registracijas. Apeliacinė taryba taip pat

pažymėjo, kad prieš kelias dienas, t. y. 2018 m. balandžio 9 d., EUIPO nusprendė anuliuoti ankstesnę pirmojo perleidimo bendrovei *Spring Holdings* registraciją, likvidatoriui informavus, pirma, apie įstojusios į bylą šalies bankrotą ir, antra, bendram atstovui negalint jai atstovauti kaip perleidžiančiajai bendrovei.

24 Toliau ginčijamo sprendimo 50–58 punktuose Apeliacinė taryba pirmiausia atsakė į ieškovės argumentą, kad EUIPO neturėjo anuliuoti šių registracijų, nes, nepaisant įstojusios į bylą šalies nemokumo, nagrinėjamas prekių ženklas jau buvo perleistas bendrovei *Spring Holdings* 2014 m. birželio mėn. Šiuo klausimu Apeliacinė taryba konstatavo, kad remiantis Italijos bankroto įstatymo 45 straipsniu formalumai, būtini tam, kad veiksmu būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis, negalioja, kiek tai susiję su bankroto procedūra, jeigu jie buvo atlikti jau paskelbus apie nemokumą. Pagal Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalį tariami nagrinėjamo prekių ženklo perleidimai nebuvo įrašyti į registrą iki įstojusios į bylą šalies nemokumo paskelbimo, todėl jais nebuvo galima remtis prieš trečiuosius asmenis, šiuo atveju prieš likvidatorių. Taigi neturėtų prasmės nustatyti, ar pirmojoje nagrinėjamo prekių ženklo perleidimo sutartyje nurodyta 2014 m. birželio 26 d. data buvo tiksli, kaip tai suprantama pagal Italijos teisės aktus (o šalys dėl to rimtai ginčijosi), nes perleidimas nebuvo įrašytas į EUIPO registrą. Bet kuriuo atveju, kaip pripažino pati ieškovė, Apeliacinė taryba nusprendė neturinti kompetencijos priimti sprendimo šiuo klausimu, nes jis priklauso nacionalinių teismų jurisdikcijai. Apeliacinės tarybos teigimu, nors tiesa, kad perleidimo įregistravimas EUIPO registre nebuvo jo galiojimo tarp šalių sąlyga, kaip teigė ieškovė, registravimas vis dėlto buvo būtinas tam, kad prekių ženklo perleidimu būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis, šiuo atveju prieš likvidatorių.

25 Toliau Apeliacinė taryba konstatavo, kad tariamo licencinės sutarties galiojimo „pratęsimo“ (kuris, pasak ieškovės, patvirtino bendrovės *Spring Holdings* nuosavybės teisę į nagrinėjamą prekių ženklą) nepasirašė likvidatorius, todėl ieškovė negalėjo pagrįstai teigti, kad likvidatorius pripažino bendrovės *Spring Holdings* teises į minėtą prekių ženklą. Be to, ji pažymėjo, kad likvidatorius užginčijo 2014 m. birželio 26 d. įstojusios į bylą šalies ir bendrovės *Spring Holdings* sudarytą perleidimo sutartį *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas).

26 Apeliacinė taryba taip pat konstatavo: kadangi nagrinėjamas prekių ženklas buvo nurodytas prie sprendimo paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą pridėtame turto apraše, kurio EUIPO neturėjo teisės ginčyti, nes negalėjo prisiimti nacionalinių teismų vaidmens, EUIPO turėjo atsižvelgti į šią aplinkybę ir į registrą įtraukti su šiuo prekių ženklu susijusią nemokumo procedūrą, kaip to prašė likvidatorius. Apeliacinės tarybos nuomone, po įstojusios į bylą šalies bankroto ieškovės pateiktas prašymas įregistruoti paeiliui atliktus nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus buvo pavėluotas ir neįrodė, kad teismo sprendimas paskelbti bankrotą buvo klaidingas. Ieškovė turėjo pateikti EUIPO įrodymų, kad šis teismo sprendimas neturėjo įtakos minėtam prekių ženklui nacionalinio teismo sprendimo pagrindu, tačiau ji to nepadarė.

27 Galiausiai Apeliacinė taryba nusprendė, kad EUIPO padarė akivaizdžią klaidą, kai paeiliui atliktus nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus įrašė į registrą 2018 m. balandžio 16 d., nes įstojusi į bylą šalis, atlikusi pirmąjį iš šių perleidimų, nuo 2017 m. spalio 13 d. buvo įmonė, kuriai paskelbtas bankrotas, ir apie tai buvo pranešta EUIPO. Ji patikslino, kad dėl šios priežasties akivaizdi klaida buvo padaryta įtraukiant minėtus perleidimus į registrą 2018 m. balandžio 16 d., o ne vien 2017 m., kaip teigė ieškovė. Ji pridūrė, kad sprendimas anuliuoti registro įrašus buvo priimtas per vienus metus nuo tų įrašų padarymo dienos, t. y. 2019 m. sausio 30 d., todėl įvykdytos Reglamento 2017/1001 103 straipsniui taikyti būtinos sąlygos. Dėl šių priežasčių ji nusprendė, kad sprendimai anuliuoti registro įrašus T 014185659 ir T 014188703 buvo teisingi.

Šalių reikalavimai

28 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš EUIPO ir iš įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas.

29 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

30 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– patvirtinti ginčijamą sprendimą ir įpareigoti EUIPO, pirma, anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. padarytus įrašus registre apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus bei iš naujo įregistruoti įstojusią į bylą šalį kaip išimtinę šio prekių ženklo savininkę ir, antra, nuo 2017 m. spalio 13 d. įrašyti į registrą įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl įstojusios į bylą šalies antrojo reikalavimo priimtinumo

31 Antruoju reikalavimu įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo patvirtinti ginčijamą sprendimą ir įpareigoti EUIPO, pirma, anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. padarytus įrašus registre apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus bei iš naujo įregistruoti įstojusią į bylą šalį kaip išimtinę šio prekių ženklo savininkę ir, antra, nuo 2017 m. spalio 13 d. įrašyti į registrą įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą.

32 Dėl prašymo, kad Bendrasis Teismas patvirtintų ginčijamą sprendimą, pažymėtina, kad jį reikia suprasti iš esmės kaip prašymą atmesti ieškinį (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 5 d. Sprendimą *Kicktipp / VRDT – Italiana Calzature (kicktipp)*, T-135/14, EU:T:2016:69, 19 punktą (nepaskelbtas) ir jame nurodytą jurisprudenciją). Taigi iš tikrųjų jis sutampa su įstojusios į bylą šalies pirmuoju reikalavimu atmesti ieškinį.

33 Dėl priemonių, kurių įstojusi į bylą šalis prašo Bendrojo Teismo imtis atmetus ieškinį, tai yra iš esmės dėl prašymų Bendrajam Teismui įpareigoti EUIPO atlikti įvairius veiksmus jos registre, pakanka priminti, kad Bendrasis Teismas neturi kompetencijos duoti nurodymų EUIPO, kuri privalo pati padaryti išvadas iš Europos Sąjungos teismo sprendimų rezoliucinės dalies ir motyvų (žr. 2007 m. liepos 11 d. Sprendimo *El Corte Inglés / VRDT– Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)*, T-443/05, EU:T:2007:219, 20 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Taigi įstojusios į bylą šalies antrasis reikalavimas turi būti atmestas, kiek juo siekiama, kad Bendrasis Teismas nustatytų EUIPO įpareigojimus, nes jis neturi tam kompetencijos.

Dėl esmės

35 Grįsdama savo ieškinį ieškovė iš esmės nurodė vienintelį pagrindą dėl Reglamento Nr. 2017/1001 103 straipsnio, siejamo su to paties reglamento 20, 24 ir 27 straipsniais, pažeidimo. Ji iš esmės teigia, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, kai nusprendė, kad sprendimo panaikinimo arba įrašo registre anuliavimo dėl „akivaizdžios klaidos“, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 103 straipsnį, sąlygos buvo įvykdytos, nors 2018 m. balandžio 16 d. padaryti įrašai apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus atitiko visas teisines sąlygas.

36 Šį vienintelį pagrindą formaliai galima padalyti į keturias glaudžiai susijusias dalis, kuriose ieškovė tvirtina, pirma, kad minėti įrašai buvo padaryti pagal taikytiną teisę ir juose nėra „akivaizdžios klaidos“, kaip tai suprantama pagal Reglamento 2017/1001 103 straipsnį, antra, kad ši nuostata nagrinėjamu atveju netaikytina, nes nėra „akivaizdžios klaidos“, trečia, kad to paties reglamento 27 straipsnis netaikomas ir, ketvirta, kad net jei ši nuostata būtų taikoma, įstojusi į bylą šalis ir likvidatorius žinojo apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus.

37 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas mano, kad ieškinio vienintelio pagrindo pirmose dviejose dalyse esantys priekaištai dėl EUIPO akivaizdžios klaidos, kaip tai suprantama pagal Reglamento 2017/1001 103 straipsnį, nebuvimo iš tikrųjų sudaro savarankišką penktą dalį, kuri, logiškai mąstant, turi būti nagrinėjama po kitų keturių dalių, susijusių su to paties reglamento 20, 24 ir 27 straipsniais.

38 Bendrasis Teismas taip pat mano, kad ieškovės nurodyto vienintelio pagrindo penkias dalis, atsižvelgiant į jų atitinkamą turinį, reikia perkvalifikuoti kaip iš esmės susijusias, pirma, su tuo, kad EUIPO pažeidė savo įgaliojimus pagal Reglamento 2017/1001 20 ir 24 straipsnius, antra, su tuo, kad EUIPO ir Apeliacinė taryba klaidingai atsižvelgė į 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimą paskelbti bankrotą, trečia, su Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies tariamu netaikymu nagrinėjamu atveju, ketvirta, su Reglamento 2017/1001 27 straipsnyje numatytos žinojimu pagrįstos išimties taikymu nagrinėjamu atveju bei su įstojusios į bylą šalies ir likvidatoriaus tariamu žinojimu apie 2014 m. perleidimo sutartį ir, penkta, su tuo, kad Apeliacinė taryba klaidingai taikė Reglamento 2017/1001 103 straipsnį EUIPO sprendimams anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. registro įrašus.

39 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis prašo atmesti vienintelį ieškovės nurodytą pagrindą ir ginčija jos argumentus.

Pirminės pastabos

40 Pirmiausia reikia pažymėti, kaip tai daro įstojusi į bylą šalis, kad šeima A, kurią, be kita ko, sudarė B ir jos sūnus C, ir kuri vadovauja ieškovei, anksčiau vadovavo įstojusiai į bylą šaliai, o likvidatorius atstovauja įstojusios į bylą šalies bankroto kreditoriams.

41 Nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas turi nustatyti, ar Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad už EUIPO registro tvarkymą atsakingo departamento sprendimai anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. registro įrašus apie paeiliui įvykusius nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus buvo teisėti, atsižvelgiant į Reglamento 2017/1001 103 straipsnį. Šiuo klausimu reikia atsižvelgti į reikšmingas

šio reglamento nuostatas, be kita ko, į jo 103, 20, 24 ir 27 straipsnius, taip pat į 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/848 dėl nemokumo bylų (OL L 141, 2015, p. 19; klaidų ištaisymas OL L 349, 2016, p. 11) 3, 7 ir 19 straipsnius.

42 Reglamento 2017/1001 103 straipsnio „Sprendimų panaikinimas“, kuris taip pat susijęs su registro įrašų anuliavimu, 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Jei [EUIPO] padarė įrašą registre arba priėmė sprendimą, kuriame yra akivaizdi klaida, priskirtina Tarnybai, ji užtikrina, kad įrašas būtų anuliuotas arba sprendimas būtų panaikintas. Jei procedūrų šalis yra tik viena, o įrašas ar aktas turi poveikio jos teisėms, įrašas anuliuojamas arba aktas panaikinamas, net jei šalis klaidos ir nepastebėjo.

2. Sprendimą dėl 1 dalyje nurodyto anuliavimo arba panaikinimo *ex officio* arba vienos iš procedūrų šalių prašymu priima tas departamentas, kuris padarė įrašą arba priėmė sprendimą. Įrašas registre anuliuojamas arba sprendimas panaikinimas per vien[us] metus nuo to įrašo padarymo registre arba to sprendimo priėmimo dienos, pasikonsultavus su procedūrų šalimis ir visais registre įrašytais teisių į atitinkamą ES prekių ženklą savininkais. [EUIPO] registruoja visus tokius anuliavimo ar panaikinimo atvejus.“

43 Reglamento Nr. 2017/1001 20 straipsnio „Perdavimas“ 1, 3–5 ir 11 dalyse numatyta:

„1. ES prekių ženklas gali būti perduotas atskirai nuo bet kokio įmonės perdavimo visoms prekėms ar paslaugoms, kurioms jis buvo registruotas, arba jų daliai.

<…>

3. <…> ES prekių ženklo perdavimas atliekamas raštu ir turi būti sutarties šalių pasirašytas, išskyrus atvejus, kai tai atliekama teismo sprendimu; priešingu atveju perdavimas laikomas negaliojančiu.

4. Vienos iš šalių prašymu perdavimas pažymimas registre ir apie jį paskelbiama.

5. Prašyme įregistruoti perdavimą pateikiama [nurodyta] informacija.

<…>

11. Kol registre nėra įrašo apie perdavimą, teisių perėmėjas negali remtis ES prekių ženklo registravimu suteikiamomis teisėmis.“

44 2018 m. kovo 5 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2018/626, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Reglamento 2017/1001 nuostatų įgyvendinimo taisyklės ir panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/1431 (OL L 104, 2018, p. 37), 13 straipsnyje nurodyta informacija, kuri turi būti pateikta prašyme įregistruoti prekių ženklo perleidimą, pateiktame pagal Reglamento 2017/1001 20 straipsnio 5 dalį.

45 Reglamento 2017/1001 24 straipsnio „Nemokumo procedūros“ 1 dalies pirmoje pastraipoje ir 3 dalyje nustatyta:

„1. ES prekių ženklas gali būti įtraukiamas tik į toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų centras, pradėtas nemokumo procedūras.

<…>

3. Jeigu ES prekių ženklas yra įtraukiamas į nemokumo procedūras, kompetentingos nacionalinės institucijos prašymu Registre padaromas atitinkamas įrašas ir apie tai skelbiama 116 straipsnyje minimame *Europos Sąjungos prekių ženklų biuletenyje*.“

46 Reglamento Nr. 2017/1001 27 straipsnio „Galiojimas trečiosioms šalims“ 1 ir 4 dalyse numatyta:

„1. 20, 22 ir 25 straipsniuose nurodyti teisiniai veiksmai, susiję su ES prekių ženklu, visoms valstybėse narėse esančioms trečiosioms šalims įsigalioja tiktai juos įrašius į registrą. Nepaisant to, šie veiksmai iki jų įrašymo į registrą galioja trečiosioms šalims, kurios teises į prekių ženklą įgijo po tokio veiksmo atlikimo dienos, tačiau teisių įgijimo dieną žinojo apie tokį veiksmą.

<…>

4. Iki bendrų valstybėms narėms taisyklių bankroto klausimais įsigaliojimo bankroto arba panašių procesų galiojimą trečiosioms šalims reglamentuoja tos valstybės narės, kurioje tokie procesai pagal nacionalinę teisę arba šioje srityje taikomas konvencijas pradedami pirmiausia.“

47 Reglamento Nr. 2015/848 3 straipsnio „Tarptautinė jurisdikcija“ 1 dalies pirmoje ir antroje pastraipose nurodyta:

„Jurisdikciją iškelti nemokumo bylą turi valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, teismai <…>. Pagrindinių interesų vieta – tai vieta, kurioje skolininkas nuolat administruoja savo interesus ir kurią gali nustatyti trečiosios šalys.

Įmonės arba juridinio asmens atveju preziumuojama, kad jo (jos) pagrindinių interesų vieta yra jo (jos) registruotos buveinės vieta, jei nėra įrodymų, kad yra priešingai. <…>“

48 Reglamento Nr. 2015/848 7 straipsnio „Taikytina teisė“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Išskyrus atvejus, kai šiame reglamente numatyta kitaip, nemokumo byloms ir jų pasekmėms taikoma valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta tokia byla, (toliau – valstybė, kurioje iškelta byla), teisė.

2. Valstybės, kurioje iškelta byla, teisė nustato tos bylos iškėlimo sąlygas, jos eigą ir užbaigimą. Visų pirma ji nustato:

<…>

b) nuosavybę, kuri sudaro nemokaus subjekto turto dalį, ir tvarką, kaip turi būti tvarkomas turtas, kurį skolininkas įgijo arba kuris jam perduotas po to, kai buvo iškelta nemokumo byla;

<…>

m) taisykles dėl sandorių, kurie yra nenaudingi visiems kreditoriams bendrai, pripažinimo niekiniais, jų nuginčijimo ar jų nevykdytinumo.“

49 Reglamento Nr. 2015/848 19 straipsnio „Principas“ 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Bet kuris sprendimas iškelti nemokumo bylą, kurį priima jurisdikciją turintis valstybės narės teismas, kaip numatyta 3 straipsnyje, pripažįstamas visose kitose valstybėse narėse nuo to momento, kai sprendimas įsiteisėja valstybėje, kurioje iškelta byla.“

50 Taigi reikia pažymėti, kad pagal Reglamentą 2017/1001 Italijos bankroto įstatymas taikomas tam tikriems šios bylos aspektams.

51 Visų pirma Italijos, kaip valstybės narės, kurios teritorijoje buvo įstojusios į bylą šalies pagrindinių interesų vieta tuo metu, kai buvo paskelbtas bankrotas, bankroto įstatyme reglamentuojama nemokumo procedūra, į kurią nagrinėjamas prekių ženklas įtrauktas pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnio 1 dalį, taip pat pagal Reglamento 2015/848 7 straipsnį. Be to, pagal Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 4 dalį jame taip pat reglamentuojami klausimai, susiję su galimybe remtis nemokumo procedūra prieš trečiuosius asmenis.

52 Pagal Reglamento 2015/848 7 straipsnio 2 dalį Italijos bankroto įstatymas taip pat nustato „nuosavybę, kuri sudaro nemokaus subjekto turto dalį, ir tvarką, kaip turi būti tvarkomas turtas, kurį skolininkas įgijo arba kuris jam perduotas po to, kai buvo iškelta nemokumo byla“ (b punktas), ir „taisykles dėl sandorių, kurie yra nenaudingi visiems kreditoriams bendrai, pripažinimo niekiniais, jų nuginčijimo ar jų nevykdytinumo“ (m punktas). Be to, pagal to paties reglamento 19 straipsnį *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) priimtas sprendimas paskelbti bankrotą galioja visoje Sąjungoje visoms trečiosioms šalims, taigi nagrinėjamu atveju – ieškovei ir EUIPO.

53 Italijos bankroto įstatymo 16 ir 17 straipsniuose iš esmės numatyta, kad teismo sprendimas paskelbti bankrotą tampa privalomas skolininkui (fiziniam ar juridiniam asmenį, kuriam paskelbtas bankrotas) nuo jo pateikimo teismo kanceliarijai, o prieš trečiuosius asmenis juo galima remtis nuo jo įtraukimo į Italijos bendrovių registrą (nagrinėjamu atveju nuo 2017 m. spalio 13 d.); šio įstatymo 42 straipsnyje, susijusiame su skolininko turtinių teisių apribojimu, numatyta, kad skolininko turto valdymas patikimas asmeniui, atsakingam už likvidavimą; jo 44 straipsnyje nustatyta, kad visi veiksmai, kuriuos skolininkas atliko po bankroto paskelbimo arba kurie nebuvo užbaigti prieš paskelbiant bankrotą, teisiškai yra negaliojantys ir jais negalima remtis prieš trečiuosius asmenis, įskaitant nemokaus asmens kreditorius, o pagal 45 straipsnį formalumai, būtini tam, kad veiksmu būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis, įskaitant nemokaus asmens kreditorius, negalioja, jeigu jie buvo atlikti jau paskelbus bankrotą.

54 Ieškovės nurodyto vienintelio pagrindo penkias dalis reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šias nuostatas.

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo pirmos dalies, grindžiamos tuo, kad EUIPO pažeidė savo kompetenciją pagal Reglamento 2017/1001 20 ir 24 straipsnius

55 Ieškinio vienintelio pagrindo pirmoje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad EUIPO turi tik patikrinti prašymo įregistruoti prekių ženklo perleidimą formalias sąlygas, be kita ko, pagal Reglamento 2017/1001 20 straipsnį, ir kad ji neturi nagrinėti esminių klausimų, kurie nepatenka į jos kompetencijos sritį.

56 Nagrinėjamu atveju ieškovė nurodo, kad EUIPO viršijo savo kompetenciją ir įgaliojimus kai, pirma, išnagrinėjo klausimus, susijusius su nuosavybės teise pagal Italijos teisės aktus, ir, antra, neapsiribojo formaliu dokumentų, pateiktų grindžiant prašymus įregistruoti nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus, t. y. suinteresuotųjų šalių pasirašytų rašytinių susitarimų, vertinimu. Anot, ieškovės, EUIPO turėjo tik išnagrinėti, ar buvo pateikta pakankamai minėtų perleidimų įrodymų ir ar pateiktuose dokumentuose buvo informacijos, nurodytos prašymuose įregistruoti šiuos perleidimus. Teigiama, kad iš Bendrojo Teismo jurisprudencijos taip pat matyti, kad EUIPO neturi teisės vertinti prekių ženklo perleidimo teisėtumo ir teisinių pasekmių, atsižvelgdama į galiojančią nacionalinę teisę. Apeliacinė taryba tariamai viršijo savo kompetenciją ir įgaliojimus, nes iš esmės vertino, ar prie teismo sprendimo paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą pridėtas turto apyrašas patvirtina nagrinėjamo prekių ženklo nuosavybę.

57 Ieškovės teigimu, neginčijama, kad 2018 m. balandžio 16 d. pateiktas prašymas įregistruoti minėto prekių ženklo perleidimą atitiko visus turinio ir formos reikalavimus, nes perleidimo sutartys buvo sudarytos raštu ir pasirašytos kiekvienos šiuose perleidimuose dalyvavusių šalių. Nors ieškovė pripažįsta, kad tą dieną, kai registre buvo padaryti įrašai apie minėtus perleidimus, registruota šio prekių ženklo savininkė buvo įstojusi į bylą šalis, ji vis dėlto teigia, kad registras neatspindėjo tikros teisinės situacijos, nes 2014 m. įstojusi į bylą šalis perleido nagrinėjamą prekių ženklą bendrovei *Spring Holdings*, o ši 2017 m. gruodžio mėn. perleido šį prekių ženklą ieškovei. Remdamasi tuo ji daro išvadą, kad 2018 m. balandžio 16 d. minėti perleidimai buvo įregistruoti laikantis taikytinų teisinių sąlygų ir kad EUIPO negalėjo nagrinėti, ar sutartys, sudarytos 2014 m. (dėl perleidimo bendrovei *Spring Holdings*) arba 2017 m. (dėl perleidimo ieškovei), galiojo pagal Italijos arba Airijos teisę.

58 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal EUIPO taikomą suformuotą jurisprudenciją kompetentinga institucija ar agentūra turi atidžiai ir nešališkai ištirti visas reikšmingas faktines ir teisines nagrinėjamo atvejo aplinkybes (šiuo klausimu žr. 1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14 punktą; 2011 m. liepos 15 d. *Zino Davidoff / VRDT – Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE)*, T-108/08, EU:T:2011:391, 19 punktą ir 2018 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grendene / EUIPO – Hipanema (HIPANEMA)*, T-435/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:596, 79 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Konkrečiai kalbant, EUIPO, kuri tvarko viešąjį registrą, turi atidžiai atsižvelgti į faktus, kurie gali turėti teisinių pasekmių jos minėtame registre daromiems įrašams.

59 Kita vertus, reikia pažymėti, kad pagal ieškovės nurodytą jurisprudenciją Reglamento 2017/1001 19 straipsnyje iš principo nereikalaujama, kad EUIPO nagrinėtų ir taikytų valstybių narių įstatymus dėl Europos Sąjungos prekių ženklo kaip nuosavybės objekto. Kalbant konkrečiai, pažymėtina, kad iš šios nuostatos nematyti, jog EUIPO arba Sąjungos teismai turėtų nagrinėti ar priimti sprendimą dėl iš nacionalinės teisės kylančių sutartinių ar teisinių klausimų (šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Chalk / VRDT – Reformed Spirits Company Holdings (CRAIC)*, T-83/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:450, 27 punktą).

60 Pagal tą pačią jurisprudenciją galimas dviejų prekių ženklo perleidimų konfliktas kelia sutarčių teisės ir nuosavybės teisės klausimų, kurie nepatenka į Reglamento 2017/1001 20 straipsnio ir Įgyvendinimo reglamento 2018/626 taikymo sritį ir kurių nagrinėjimas nepriskirtas EUIPO kompetencijai. Iš to matyti, kad EUIPO neturi kompetencijos nagrinėti Europos Sąjungos prekių ženklo perleidimo teisėtumo ir teisinių pasekmių pagal taikomą nacionalinę teisę (šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *CRAIC*, T-83/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:450, 30 ir 31 punktus).

61 Taigi, kaip, beje, EUIPO pažymi savo atsakyme į ieškinį, iš šios jurisprudencijos matyti, kad nagrinėjant prašymą įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklo perleidimą EUIPO kompetencija iš esmės apribota Reglamento 2017/1001 20 straipsnyje ir Įgyvendinimo reglamento 2018/626 13 straipsnyje numatytų formalių sąlygų nagrinėjimu ir neapima klausimų dėl esmės, kurių gali kilti pagal taikytiną nacionalinę teisę, vertinimo.

62 Vis dėlto pagal suformuotą jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į jos kontekstą ir teisės aktu, kuriame ji įtvirtinta, siekiamus tikslus (žr. 2016 m. vasario 4 d. Sprendimo *Hassan*, C-163/15, EU:C:2016:71, 19 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

63 Konkrečiai kalbant, pažymėtina, kad Reglamento 2017/1001 20 straipsnis turi būti aiškinamas atsižvelgiant į to paties Reglamento 2017/1001 skirsnio „ES prekių ženklai kaip nuosavybės objektai“ (II skyriaus 4 skirsnio 19–29 straipsniai) nuostatas, kuriomis siekiama užtikrinti, kad tokį prekių ženklą būtų galima „perduoti, pateikti jį trečiajai šaliai kaip užtikrinimą ir naudoti kaip licencijų dalyką“ (žr. šio reglamento 26 konstatuojamąją dalį).

64 Taigi taikydama Reglamento 2017/1001 20 straipsnį EUIPO turi atsižvelgti, be kita ko, į šio reglamento 27 straipsnio 1 dalį, pagal kurią Europos Sąjungos prekių ženklo perleidimais prieš trečiuosius asmenis galima remtis tik juos įrašius į Europos Sąjungos prekių ženklų registrą, o tai, beje, reiškia, kad toks įregistravimas negalioja atgaline data.

65 Be to, prireikus, kai prekių ženklo savininkui, kaip nagrinėjamu atveju, pradėta nemokumo procedūra, EUIPO turi atsižvelgti į Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 4 dalies nuostatas, iš kurių matyti, kad galimybę remtis tokiomis procedūromis prieš trečiuosius asmenis reglamentuoja nacionalinė teisė.

66 Šiuo atveju įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą reglamentuoja Italijos teisė, ir ieškovė to neginčija. Konkrečiai kalbant, pažymėtina, kad iš likvidatoriaus EUIPO pateiktos informacijos matyti, jog pirmiausia Italijos bankroto įstatymo 16 ir 17 straipsniuose iš esmės numatyta, kad teismo sprendimu paskelbti bankrotą galima remtis, pirma, prieš skolininką, t. y. bankrutuojantį fizinį ar juridinį asmenį, nuo šio sprendimo pateikimo teismo kanceliarijai, ir, antra, prieš trečiuosius asmenis nuo jo įrašymo į Italijos bendrovių registrą. Be to, iš šio įstatymo 42 straipsnio matyti, kad bankrutuojančios bendrovės valdymas patikėtas likvidatoriui. Galiausiai iš šio įstatymo 44 ir 45 straipsnių matyti, kad, pirma, visi veiksmai, kuriuos skolininkas atliko po bankroto paskelbimo arba kurie nebuvo užbaigti prieš paskelbiant bankrotą, teisiniu požiūriu neturi reikšmės ir jais negalima remtis prieš trečiuosius asmenis, įskaitant visus kreditorius, ir, antra, formalumai, būtini tam, kad veiksmu būtų galima remtis prieš šiuos trečiuosius asmenis, yra negaliojantys, jeigu jie buvo įvykdyti paskelbus bankrotą.

67 Taigi nagrinėjamu atveju, remiantis Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 4 dalimi, bankroto procedūros pasekmės turėjo būti nustatytos pagal Italijos teisę, be kita ko, tinkamai atsižvelgiant į jos padarinius skolininko veiksmams, atliktiems po arba neužbaigtiems iki bankroto paskelbimo.

68 Taigi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad nors EUIPO, žinoma, turi nagrinėti tik formalias prašymo įregistruoti prekių ženklo perleidimą galiojimo sąlygas pagal Reglamento 2017/1001 20 straipsnio 5 dalį ir Įgyvendinimo reglamento 2018/626 13 straipsnį, vis dėlto per šį nagrinėjimą reikia tinkamai atsižvelgti ir į faktus, kurie gali turėti teisinių pasekmių prašymui įregistruoti tokį perleidimą, įskaitant bankroto procedūros būvimą.

69 Rūpestingumo pareiga, taikoma EUIPO pagal šio sprendimo 58 punkte primintą principą, yra dar svarbesnė tais atvejais, kai, kaip šioje byloje, prieš gavusi prašymą įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklo perleidimą ankstesniu prašymu įregistruoti, pateiktu pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnio 3 dalį, EUIPO buvo informuota apie šio prekių ženklo įtraukimą į nemokumo procedūrą, kurios tikslas – parduoti šio prekių ženklo savininko turtą, siekiant patenkinti jo kreditorių reikalavimus. Tokiu atveju minėtą prašymą įregistruoti perleidimą EUIPO turi nagrinėti ypač rūpestingai, kad būtų atsižvelgta į Reglamento 2015/848 36 konstatuojamojoje dalyje nurodytą tikslą „užtikrinti nemokumo bylų veiksmingumą“, visų pirma jeigu likvidatorius ginčija tokio perleidimo faktą, galiojimą ar konkrečią datą.

70 Vis dėlto ieškovė iš esmės tvirtina, kad prašymas įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklo perleidimą visiškai nepriklauso nuo jokio ankstesnio prašymo įtraukti į registrą nemokumo procedūrą, turinčią poveikį tam pačiam prekių ženklui. Ji tvirtina, kad EUIPO yra kompetentinga tik patikrinti formalias perleidimo sąlygas ir kad ji turi susilaikyti nuo bet kokio galimo pirmojo prašymo poveikio vėlesniems prašymams vertinimo.

71 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 58–69 punktuose, tokius argumentus reikia atmesti. Iš tiesų, kai EUIPO informuojama apie tai, kad nacionalinis teismas iškėlė nemokumo bylą, apimančią Europos Sąjungos prekių ženklą, ji negali neatsižvelgti į šią aplinkybę, kai vėliau gauna prašymą įregistruoti to paties prekių ženklo perleidimą, juo labiau kai asmuo, atsakingas už nemokaus asmens turto dalies likvidavimą, aiškiai ginčija šiam vėlesniam prašymui pagrįsti pateikto dokumento buvimą ar galiojimą ir šiuo klausimu yra pareikštas ieškinys teisme.

72 Be to, nagrinėjamu atveju, kaip priminta šio sprendimo 66 punkte, pagal taikytiną Italijos teisę dėl nagrinėjamos nemokumo procedūros formalumai, būtini tam, kad skolininko veiksmais būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis, tapo negaliojantys, nes buvo įvykdyti po bankroto paskelbimo. Vadinasi, kadangi šis paskelbimas įsigaliojo prieš pateikiant prašymą įregistruoti nagrinėjamus perleidimus, o EUIPO apie tai buvo informuota prieš gaudama šį prašymą, ji privalėjo sustabdyti šių perleidimų įtraukimą į registrą, kol nacionalinis teismas išnagrinės bylą iš esmės.

73 Atvirkščiai, pritarus ieškovės argumentams ne tik praktiškai būtų apeitos nacionalinės nuostatos dėl nemokumo ir jų tikslas, t. y. kreditorių apsauga, bet ir Reglamento 2017/1001 24 straipsnio 3 dalis prarastų didelę dalį savo veiksmingumo.

74 Taigi ginčijamo sprendimo 56 punkte Apeliacinė taryba teisingai konstatavo, kad atsižvelgiant į tai, jog nagrinėjamas prekių ženklas buvo nurodytas turto apraše, pridėtame prie teismo sprendimo paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą, EUIPO turėjo atsižvelgti į šią aplinkybę ir į registrą įtraukti su šiuo prekių ženklu susijusią nemokumo procedūrą, kaip to prašė likvidatorius. Taip Apeliacinė taryba paprasčiausiai priminė EUIPO tenkančią rūpestingumo pareigą, aprašytą šio sprendimo 58–69 punktuose. Be to, tame pačiame savo sprendimo punkte Apeliacinė taryba taip pat teisingai priminė, kad EUIPO neturi teisės ginčyti minėto turto aprašo, nes negali prisiimti nacionalinių teismų vaidmens.

75 Taigi ieškinio vienintelio pagrindo pirma dalis turi būti atmesta.

Dėl vienintelio pagrindo antros dalies, grindžiamos tuo, kad EUIPO ir Apeliacinė taryba klaidingai atsižvelgė į 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimą paskelbti bankrotą

76 Vienintelio pagrindo antroje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, kai nusprendė, jog pritrūko esminio procedūros etapo, nes 2018 m. balandžio 16 d. registruodama nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus EUIPO nepaisė to, kad ji pati neatsižvelgė į ankstesnį 2017 m. spalio 25 d. pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnį likvidatoriaus pateiktą prašymą įtraukti į registrą įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą. Ieškovė mano, kad prašymo įregistruoti minėtus perleidimus pateikimo dieną įstojusi į bylą šalis nebegalėjo būti laikoma šio prekių ženklo savininke, nes anksčiau ji šį ženklą perleido bendrovei *Spring Holdings* pagal 2014 m. birželio 26 d. perleidimo sutartį, o ši bendrovė vėliau jį perleido ieškovei. Anot ieškovės, dėl šios priežasties nemokumo procedūros įregistravimas pagal Reglamento 2017/1001 24 straipsnį negalėjo turėti jokios įtakos, nes 2017 m. spalio mėn. ir 2018 m. balandžio mėn. įstojusi į bylą šalis nebegalėjo būti laikoma minėto prekių ženklo savininke.

77 Ieškovė mano, kad net jeigu EUIPO būtų įtraukusi į registrą nemokumo procedūrą, nagrinėjamo prekių ženklo perleidimas iš pradžių bendrovei *Spring Holdings*, o vėliau ieškovei vis dėlto turėjo būti įregistruotas, nes, pirma, buvo įvykdytos visos Reglamento 2017/1001 20 straipsnyje nustatytos perleidimo registravimo sąlygos (rašytinis susitarimas, parašai, registracijos prašymas) ir pateikti reikiami įrodymai, taip pat, antra, tokio įrašymo į registrą dieną įstojusi į bylą šalis nebebuvo šio prekių ženklo savininkė, nes perleido jį bendrovei *Spring Holdings*. Ji teigia, kad nemokumo procedūros įrašymas į registrą negalėtų lemti to, kad į įstojusios į bylą šalies – bankrutuojančios bendrovės – turtą būtų vėl įtraukti elementai, kaip antai minėtas prekių ženklas, kurie nemokumo procedūros pradžios dieną nebebuvo jos turto dalis. Ji priduria, kad pats nemokumas ir nemokumo procedūros įrašymas į registrą sukelia padarinių ateičiai, kaip matyti iš Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 4 dalies.

78 Pirmiausia reikia pažymėti, jog šalys neginčija, kad įstojusi į bylą šalis buvo paskelbta nemokia 2017 m. spalio 13 d. *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) sprendimu, priimtu pagal Italijos bankroto įstatymą; tą pačią dieną juo tapo galima remtis prieš trečiuosius asmenis pagal minėtą įstatymą, kuriuo pagal Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 4 dalį reglamentuojama galimybė remtis šia procedūra prieš trečiuosius asmenis. Todėl nuo šios datos įstojusi į bylą šalis nebegalėjo perleisti nagrinėjamo prekių ženklo pagal to paties reglamento 20 straipsnį ir EUIPO negalėjo įregistruoti perleidimo, dėl kurio prašymas pateiktas po šios datos.

79 Ginčijamo sprendimo 46 ir 47 punktuose Apeliacinė taryba paprasčiausiai priminė tokio teismo sprendimo paskelbti bankrotą pasekmes šaliai, kuri šio sprendimo priėmimo dieną buvo įregistruota kaip Europos Sąjungos prekių ženklo savininkė: jai draudžiama administruoti jos aktyvus (turtą ir į registrą įrašytas nuosavybės teises), o bet koks vėlesnis veiksmas yra niekinis arba juo negalima remtis prieš kreditorius (įskaitant formalumus, būtinus, kad veiksmu būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis; jie yra negaliojantys, jei atlikti po nemokumo paskelbimo). Ji pažymėjo, kad nagrinėjamu atveju minėto teismo sprendimo paskelbimo dieną, t. y. 2017 m. spalio 13 d., įstojusi į bylą šalis buvo įrašyta į EUIPO registrą kaip nagrinėjamo prekių ženklo savininkė ir kad šis prekių ženklas buvo įtrauktas į bankrutuojančio asmens turto apyrašą.

80 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, Apeliacinė taryba iš esmės neįvertino, ar turto aprašas įrodė nagrinėjamo prekių ženklo nuosavybę. Iš tiesų Apeliacinė taryba paprasčiausiai atsižvelgė į nemokumo bylą nagrinėjusio *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) patvirtintą oficialų dokumentą ir ginčijamo sprendimo 56 punkte konstatavo, kad

nebuvo pateikta jokių įrodymų, patvirtinančių, jog šis dokumentas buvo ginčijamas teisme. Be to, to sprendimo 48 ir 49 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad EUIPO nenagrinėjo 2017 m. spalio 25 d. gauto likvidatoriaus prašymo įtraukti į registrą įstojusios į bylą šalies nemokumo procedūrą ir kad šis prašymas vis dar nebuvo išnagrinėtas 2018 m. balandžio 16 d., kai buvo pateiktas prašymas įregistruoti įstojusios į bylą šalies prekių ženklo perleidimą bendrovei *Spring Holdings*, o iš šios – ieškovei.

81 Taigi ginčijamo sprendimo 50–54 punktuose Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad ieškovės argumentas, jog įstojusi į bylą šalis perleido nagrinėjamą prekių ženklą bendrovei *Spring Holdings* 2014 m. birželio 26 d. (t. y. iki įstojusios į bylą šalies bankroto paskelbimo), neleidžia daryti išvados, kad 2018 m. balandžio 16 d. padaryti įrašai apie perleidimą buvo teisėti, ir pripažino šį argumentą iš esmės nereikšmingu.

82 Šiuo klausimu Apeliacinė taryba teisingai rėmėsi Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalimi, susijusia su galimybe prieš trečiuosius asmenis remtis tokiais teisiniais veiksmais, kaip prekių ženklų perleidimas; tokia galimybė atsiranda tik įrašius šiuos veiksmus į registrą. Ji nusprendė, kad įstojusios į bylą šalies tariamai atliktas nagrinėjamo prekių ženklo perleidimas, neatsižvelgiant į jo galiojimą ir datos tikrumą, bet kuriuo atveju nebuvo įrašytas į EUIPO registrą prieš priimant 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimą paskelbti bankrotą ir kad dėl to jis negalėjo sukelti pasekmių likvidatoriui, kuris laikytinas „trečiuoju asmeniu“, nes nebuvo šio tariamo perleidimo šalis. Be to, atsižvelgiant į to paties reglamento 27 straipsnio 4 dalį, ji teisingai rėmėsi Italijos bankroto įstatymo 45 straipsniu, kuriame nustatyta, kad visi formalumai, būtini siekiant užtikrinti, kad aktu būtų galima remtis prieš trečiuosius asmenis, yra negaliojantys, jeigu jie įvykdyti po to, kai buvo paskelbtas nemokumas, kaip yra nagrinėjamu atveju.

83 Taigi iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Apeliacinė taryba nepriėmė sprendimo dėl esminių teisinių klausimų, priskirtinų nacionalinių teismų jurisdikcijai ir nacionalinei teisei, kaip antai dėl nagrinėjamo prekių ženklo nuosavybės teisės Italijos teisės požiūriu ar dėl 2018 m. balandžio 16 d. įregistruotų šio prekių ženklo perleidimų galiojimo iš esmės. Atvirkščiai, ginčijamo sprendimo 53 ir 56 punktuose ji aiškiai nurodė neturinti jokios kompetencijos šiuo klausimu ir tinkamai pripažino nacionalinių teismų jurisdikciją šioje srityje.

84 Galiausiai tiek, kiek ieškovė remiasi 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *CRAIC* (T-83/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:450) 30 punktu, reikia priminti, kad šiame sprendimo punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog pirmasis prašymas įregistruoti tame sprendime nagrinėto prekių ženklo perleidimą atitiko 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglament[ui] (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, 1995, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 17 t., 1 sk., p. 189), 31 taisyklės (vėliau tapo Įgyvendinimo reglamento 2018/626 13 straipsniu) reikalavimus, nes prie jo buvo pridėtas šios taisyklės reikalavimus atitinkantis prekių ženklo perleidimą patvirtinantis dokumentas, todėl pats prašymas ir gavėjo įregistravimas kaip naujo nagrinėjamo prekių ženklo savininko buvo teisėti. Tačiau Bendrasis Teismas nusprendė, kad antrasis prašymas įregistruoti to paties prekių ženklo perleidimą neatitiko šių reikalavimų, nes perleidėjas nebuvo registruotas savininkas, kuris jau buvo gavėjas pagal ankstesnį šio prekių ženklo perleidimą. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas pažymėjo, kad dėl galimo dviejų šio prekių ženklo perleidimų konflikto kilo klausimų, susijusių su sutarčių teise ir nuosavybės teise, kurie peržengė minėtos taisyklės ribas ir kurių nagrinėjimas nepriskirtinas EUIPO kompetencijai.

85 Vis dėlto šie paaiškinimai nereiškia, kad šioje byloje Apeliacinė taryba įvertino nagrinėjamo prekių ženklo perleidimų teisėtumą iš esmės, kaip, atrodo, leidžia suprasti ieškovė. Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad byloje, kurioje Bendrasis Teismas priėmė 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimą *CRAIC* (T-83/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:450), grįsdamas prašymą įregistruoti prekių ženklo perleidimą ieškovas nesirėmė nacionalinio teismo sprendimu nemokumo byloje, analogišku šioje byloje *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas) priimtam sprendimui. Taigi EUIPO neprivalėjo taikyti nacionalinės teisės, todėl nuoroda į minėtą teismo sprendimą neturi reikšmės. Bet kuriuo atveju ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba tik atsižvelgė į minėtą Italijos teismo sprendimą ir, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 83 punkte, pati nesprendė dėl nagrinėjamo prekių ženklo nuosavybės pagal Italijos teisę ir nevertino jo perleidimų galiojimo iš esmės.

86 Vadinasi, ieškinio vienintelio teisinio pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo trečios dalies, grindžiamos Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies netaikymu nagrinėjamu atveju

87 Vienintelio pagrindo trečioje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalis negali būti taikoma šioje byloje, nes ji susijusi tik su atvejais, kai daugiau nei viena šalis remiasi savo teise į Europos Sąjungos prekių ženklą, t. y. remiasi teisiniais veiksmais, kurių tikslas arba rezultatas yra teisių į tokį prekių ženklą įgijimas ar perleidimas. Tačiau ši nuostata netaikytina tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje, kai įmonė jau nebuvo atitinkamo prekių ženklo savininkė tuo metu, kai jai buvo pradėta nemokumo procedūra, nes prieš tai perleido šį prekių ženklą kitam subjektui.

88 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį šio reglamento 20, 22 ir 25 straipsniuose nurodyti teisiniai veiksmai, susiję su ES prekių ženklu, visoms valstybėse narėse esančioms trečiosioms šalims įsigalioja tiktai juos įrašius į registrą.

89 Reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad ši nuostata taikytina nagrinėjamu atveju.

90 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 47–54 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad dėl nagrinėjamo prekių ženklo nuosavybės teisės 2017 m. spalio 13 d., kai buvo paskelbtas šio prekių ženklo registruotos savininkės, t. y. įstojusios į bylą šalies, bankrotas, buvo kilęs ginčas tarp ieškovės ir likvidatoriaus, atstovaujančio įstojusios į bylą šalies kreditoriams, ir kad tariamu šios nuosavybės teisės perleidimu, kuris, anot ieškovės, įvyko 2014 m., bet kuriuo atveju nebuvo galima remtis prieš trečiuosius asmenis, įskaitant likvidatorių, nes iki 2017 m. spalio 13 d. jis nebuvo įtrauktas į EUIPO registrą.

91 Darytina išvada, kad Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalis taikytina nagrinėjamu atveju, visų pirma tariamai 2014 m. nagrinėjamo prekių ženklo perleidimo sutarčiai, kuria pagal šia nuostata nebuvo galima remtis prieš trečiuosius asmenis iki 2017 m. spalio 13 d., t. y. dienos, kai įsiteisėjo teismo sprendimas paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą ir juo tapo galima remtis prieš trečiuosius asmenis; šis sprendimas priimtas remiantis Italijos teise, taikytina pagal to paties reglamento 27 straipsnio 4 dalį ir Reglamento 2015/848 19 straipsnio 1 dalį.

92 Taigi ieškinio vienintelio pagrindo trečia dalis turi būti atmesta.

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalyje numatytos žinojimu pagrįstos išimties taikymu nagrinėjamu atveju ir įstojusios į bylą šalies bei likvidatoriaus tariamu žinojimu apie 2014 m. perleidimo sutartį

93 Vienintelio pagrindo ketvirtoje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, nes neatsižvelgė į tai, kad įstojusi į bylą šalis ir likvidatorius žinojo apie nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą 2014 m., kurį įrodo 2014 m. gruodžio 30 d. įstojusios į bylą šalies ir bendrovės *Spring Holdings* sudaryta licencinė sutartis ir šios licencinės sutarties galiojimo pratęsimas 2017 m. gruodžio 7 d. likvidatoriaus elektroniniu laišku. Anot ieškovės, tai taip pat matyti iš 2017 m. lapkričio 24 d. „susitarimo rašto“, kuriuo bendrovė *Spring Holdings* pasiūlė pratęsti licencinės sutarties galiojimą iki 2022 m. lapkričio 30 d.

94 Bet kuriuo atveju, ieškovės teigimu, likvidatorius negalėjo būti laikomas trečiuoju asmeniu (net veikiančiu įstojusios į bylą šalies kreditorių interesais), nes buvo užmezgęs sutartinius santykius su ja kaip licencijos sutarties šalimi. Remdamasi tuo ieškovė daro išvadą, kad net jeigu Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalis būtų taikoma nagrinėjamu atveju, įstojusi į bylą šalis ir pats likvidatorius negalėtų remtis šia nuostata, nes jie iš tikrųjų žinojo apie ankstesnį nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą bendrovei *Spring Holdings* 2014 m.

95 Reikia pažymėti, kad šie argumentai grindžiami išimtimi dėl žinojimo, numatyta Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje, pagal kurį net iki įrašymo į EUIPO registrą dėl Europos Sąjungos prekių ženklo atliktu teisiniu veiksmu galima remtis prieš trečiuosius asmenis, kurie teises į šį prekių ženklą įgijo po tokio veiksmo atlikimo dienos, tačiau teisių įgijimo dieną žinojo apie tokį veiksmą.

96 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju EUIPO negalėjo taikyti šios žinojimu pagrįstos išimties.

97 Iš tiesų, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 74 punkte, ginčijamo sprendimo 56 punkte Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad, atsižvelgiant į tai, jog nagrinėjamas prekių ženklas buvo nurodytas bankrutuojančio asmens turto apraše, pridėtame prie 2017 m. spalio 13 d. sprendimo paskelbti bankrotą, EUIPO neturi teisės ginčyti šio aprašo, nes negali prisiimti nacionalinių teismų vaidmens, ir turi įtraukti į registrą su šiuo prekių ženklu susijusią nemokumo procedūrą. Tame pačiame minėto sprendimo punkte Apeliacinė taryba taip pat teisingai nusprendė, kad po įstojusios į bylą šalies bankroto paskelbimo ieškovės pateiktas prašymas įregistruoti šio prekių ženklo perleidimus buvo pavėluotas ir kad ieškovė nepateikė įrodymų, jog teismo sprendimas paskelbti bankrotą buvo klaidingas remiantis nacionalinio teismo sprendimu.

98 Dėl šios priežasties EUIPO neturėjo tikrinti, ar tą dieną, kai buvo priimtas teismo sprendimas paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą, prieš šią šalį ir likvidatorių buvo galima remtis žinojimu pagrįsta išimtimi. Darytina išvada, kad ši ieškinio pagrindo dalis yra nereikšminga.

99 Bet kuriuo atveju, kiek tai susiję su tuo, kad įstojusi į bylą šalis ir likvidatorius 2017 m. spalio 13 d. galbūt žinojo apie įstojusios į bylą šalies 2014 m. tariamai atliktą nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą bendrovei *Spring Holdings*, reikia pažymėti tai, kas nurodyta toliau.

100 Pirma, kiek tai susiję su įstojusia į bylą šalimi, primintina, kad Teisingumo Teismas dėl Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje įtvirtintos taisyklės tikslo nusprendė, kad negalėjimu remtis šio reglamento 20, 22 ir 25 straipsniuose nurodytais teisiniais

veiksmais, kurie nebuvo įrašyti į registrą, prieš trečiuosius asmenis siekiama apsaugoti asmenį, kuris turi ar gali turėti teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą kaip nuosavybės objektą (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 4 d. Sprendimo *Hassan*, C-163/15, EU:C:2016:71, 25 punktą).

101 Taigi reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalimi siekiama apsaugoti bet kurį asmenį, kuris turi ar gali turėti teisių į nagrinėjamą prekių ženklą kaip nuosavybės objektą, būtent įstojusios į bylą šalies – bendrovės, kuriai paskelbtas bankrotas – kreditorių. Vadinasi, tai, kad pati įstojusi į bylą šalis žinojo apie šio prekių ženklo perleidimą, neturi reikšmės ir negali paveikti jos kreditorių teisių į jos likviduojamą turtą.

102 Antra, kiek tai susiję su likvidatoriumi, reikia išnagrinėti, ar jis iš tikrųjų patvirtino apie 2014 m. perleidimą žinojęs dar iki 2017 m. spalio 13 d., kaip teigia ieškovė.

103 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad pagal Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalį žinojimu pagrįsta išimtis taikoma tiems teises į atitinkamą prekių ženklą vėliau įgijusiems asmenims, kurie žinojo apie veiksmą „teisių įgijimo dieną“, t. y. nagrinėjamu atveju 2017 m. spalio 13 d., kaip ieškinio 74 punkte pripažįsta pati ieškovė.

104 Visų pirma neginčijama, kad likvidatorius nedalyvavo nei perleidimo sutartyje, nei licencinėje sutartyje, tariamai sudarytose 2014 m., kuriomis remiasi ieškovė.

105 Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad likvidatorius užginčijo šios perleidimo sutarties ir licencinės sutarties galiojimą *Tribunale di Venezia* (Venecijos teismas). Dokumente, kuriuo remiasi pati ieškovė, t. y. 2019 m. birželio 13 d. likvidatoriaus šiam teismui pateiktame ieškinyje, aiškiai nurodyta, kad likvidatorius „pirmą (ir vienintelį kartą)“ sužinojo apie perleidimo sutartį 2018 m. birželio mėn. (t. y. po 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimo paskelbti bankrotą) būtent dėl EUIPO vykusios procedūros.

106 Grįsdama savo teiginius ieškovė paprasčiausiai nurodo „susitarimo raštą“, t. y. 2017 m. lapkričio ir gruodžio mėn. susirašinėjimą dėl licencinės sutarties galiojimo pratęsimo. Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad ieškovės nurodytas susirašinėjimas vyko jau priėmus 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimą paskelbti bankrotą. Bet kuriuo atveju iš bylos medžiagos matyti, kad likvidatorius atmetė ieškovės teiginius ir nurodė, kad 2017 m. lapkričio 24 d. bendrovės *Spring Holdings* pateiktas pasiūlymas pratęsti licencinės sutarties galiojimą buvo „tik laikinas ir akivaizdžiai neleido reikšti ieškinių dėl tariamo prekių ženklų perleidimo“, įskaitant nagrinėjamą prekių ženklą. Kaip aiškiai nurodyta likvidatoriaus prašyme leisti sutikti su šiuo pratęsimu, leidimu „neužkertamas kelias reikšti ieškinio siekiant patikrinti, ar prekių ženklų perleidimas buvo teisėtas bei atitiko protingą kainą, ir nustatyti visas kitas su objektu susijusias aplinkybes“. Be to, likvidatorius Apeliacinėje taryboje ginčijo elektroninio laiško, kurį jis tariamai išsiuntė atsakydamas į minėtą pasiūlymą ir kuriuo rėmėsi ieškovė, tikrumą, o ieškovė neįrodė, kad likvidatorius kada nors pasirašė šį pasiūlymą. Taigi tokia informacija neįrodo, kad 2017 m. spalio 13 d. likvidatorius žinojo apie tariamą 2014 m. birželio 26 d. perleidimo sutartį.

107 Taigi Apeliacinė taryba iš esmės teisingai nusprendė, kad Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalyje numatyta žinojimu pagrįsta išimtis šiuo atveju netaikoma ir kad tariamomis 2014 m. perleidimo ir licencine sutartimis, nepaisant jų galiojimo ir datos tikslumo pagal Italijos teisę, bet kuriuo atveju nebuvo galima remtis prieš įstojusią į bylą šalį ir likvidatorių 2017 m. spalio 13 d.

108 Vadinasi, ieškinio vienintelio pagrindo ketvirta dalis turi būti atmesta.

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo penktos dalies, grindžiamos tuo, kad Apeliacinė taryba klaidingai taikė Reglamento 2017/1001 103 straipsnį EUIPO sprendimams anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. registro įrašus

109 Ieškinio vienintelio pagrindo penktoje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad nagrinėjamu atveju Reglamento 2017/1001 103 straipsnis netaikytinas, nes 2018 m. balandžio 16 d. registruodama nagrinėjamo prekių ženklo perleidimą jai EUIPO nepadarė „akivaizdžios klaidos“ ir laikėsi teisės aktuose nustatytų sąlygų. Ji pakartoja, kad prieš paskelbiant įstojusios į bylą šalies bankrotą ši perleido šį prekių ženklą bendrovei *Spring Holdings*, kuri savo ruožtu perleido jį ieškovei. Be to, įstojusios į bylą šalies nurodyta klaida, t. y. procedūros akto nebuvimas, buvo padaryta ne tą dieną, kai minėtas perleidimas buvo įtrauktas į registrą, o 2017 m. spalio mėn.

110 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento 2017/1001, įsigaliojusio 2017 m. spalio 1 d., 103 straipsnio formuluotė skiriasi nuo Reglamento Nr. 207/2009 80 straipsnio formuluotės, nes apima bet kokią EUIPO „akivaizdžią klaidą“, o ne tik jos „akivaizdžią procedūrinę klaidą“, kurią Teisingumo Teismas apibrėžė kaip EUIPO padarytą didelę procedūrinę klaidą (šiuo klausimu žr. 2019 m. spalio 31 d. Sprendimo *Repower / EUIPO*, C-281/18 P, EU:C:2019:916, 29 punktą). Taigi akivaizdžios klaidos procedūrinis pobūdis nėra Reglamento 2017/1001 103 straipsnio taikymo sąlyga.

111 Dėl klaidos „akivaizdumo“ ar didelio masto, pateisinančio ankstesnio sprendimo panaikinimą arba registro įrašo anuliavimą, pažymėtina, kad jie apibūdina labai akivaizdžias klaidas, dėl kurių šio ankstesnio sprendimo rezoliucinės dalies arba registro įrašo negalima palikti galioti neatlikus naujos analizės, kurią vėliau atliks šį sprendimą priėmęs arba įrašą padaręs skyrius (šiuo klausimu žr. 2020 m. gegužės 28 d. Sprendimą *Aurea Biolabs / EUIPO – Avizel (AUREA BIOLABS)*, T-724/18 ir T-184/19, EU:T:2020:227, 29 ir 30 punktus ir juose nurodyta jurisprudenciją).

112 Apskritai pagal jurisprudenciją klaida gali būti laikoma akivaizdžia tik tada, kai ją galima lengvai nustatyti atsižvelgiant į kriterijus, kuriuos teisės aktų leidėjas numatė taikyti administracijai įgyvendinant savo diskreciją, ir kai pateiktų įrodymų pakanka paneigti šios administracijos atlikto vertinimo įtikinamumą, o šis vertinimas negali būti laikomas pagrįstu ir nuosekliu (šiuo klausimu žr. 2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Fleig / EIVT*, T-492/17, EU:T:2019:211, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

113 Nagrinėjamu atveju, kiek tai susiję su nemokumo procedūros neįtraukimu į registrą, reikia pažymėti, kad pagal Italijos bankroto įstatymo 44 ir 45 straipsnius nemokumas laikomas patvirtintu ir juo galima remtis nuo taikytinoje nacionalinėje teisėje nustatytos datos, šiuo atveju nuo 2017 m. spalio 13 d. (žr., be kita ko, šio sprendimo 53 ir 66 punktus). Be to, EUIPO žinojo apie įstojusios į bylą šalies nemokumą, o 2018 m. balandžio 9 d. sprendimu (žr. 8 punktą) aiškiai išreiškė savo ketinimą pripažinti jo padarinius. Taigi, kadangi pirmąjį įstojusios į bylą šalies atlikto nagrinėjamo prekių ženklo perleidimo bendrovei *Spring Holdings* įregistravimą, kurio 2017 m. spalio 18 d. prašė jų bendras atstovas, EUIPO panaikino atgaline data 2018 m. balandžio 9 d., šis prekių ženklas turėjo būti laikomas priklausančiu įstojusiai į bylą šaliai 2017 m. spalio 13 d. ir juo labiau 2018 m. balandžio 16 d.

114 Vadinasi, reikia konstatuoti, kad EUIPO priskirtina „akivaizdi klaida“, kaip tai suprantama pagal Reglamento 2017/1001 103 straipsnį, buvo padaryta, kai EUIPO ieškovės prašymu 2018 m. balandžio 16 d. į registrą įtraukė nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus ir neatsižvelgė į tai, kad

2017 m. spalio 13 d. buvo priimtas teismo sprendimas paskelbti įstojusios į bylą šalies bankrotą ir juo buvo galima remtis, taip pat šio sprendimo neįtraukė į registrą, nors 2017 m. spalio 25 d. likvidatorius pateikė dėl to prašymą.

115 Taigi 2018 m. balandžio 16 d. padaryti registro įrašai apie paeiliui atliktus ginčijamo prekių ženklo perleidimus buvo „akivaizdžios klaidos“, priskirtinos EUIPO, kaip tai suprantama pagal Reglamento 2017/1001 103 straipsnį, nes, pirma, prieš tai 2017 m. spalio 13 d. buvo paskelbtas įstojusios į bylą šalies bankrotas ir, antra, šių įrašų padarymo dieną EUIPO žinojo apie į registrą įrašytai šio prekių ženklo savininkei, t. y. įstojusiai į bylą šaliai, pradėtą nemokumo procedūrą.

116 Įprastomis aplinkybėmis, jei nebūtų padaryta klaidos ir 2017 m. spalio 25 d. likvidatoriaus prašymu registre būtų padarytas įrašas apie teismo sprendimą paskelbti registruotą nagrinėjamo prekių ženklo savininkę, t. y. įstojusią į bylą šalį, nemokia, bet kurio vėlesnio prašymo įregistruoti to paties prekių ženklo perleidimą nagrinėjimas būtų automatiškai sustabdytas ir toks prašymas galėtų būti patenkintas tik gavus aiškų likvidatoriaus arba nemokumo bylą nagrinėjančio nacionalinio teismo leidimą.

117 Ieškovės prašymu 2018 m. balandžio 16 d. įtraukusi į registrą ginčijamus perleidimus po to, kai netenkino 2017 m. spalio 25 d. likvidatoriaus prašymo įtraukti į jį nagrinėjamo prekių ženklo savininkei pradėtą nemokumo procedūrą, EUIPO padarė akivaizdžią klaidą, todėl turėjo kuo greičiau anuliuoti minėtus 2018 m. balandžio 16 d. įrašus, kuriuose padaryta ši akivaizdi klaida.

118 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas iš esmės nurodė, kad šiuo metu Reglamento 2017/1001 103 straipsnyje nustatyta EUIPO pareiga panaikinti sprendimą arba anuliuoti registro įrašą, kuriuose yra EUIPO padaryta akivaizdžia klaida, siekiama užtikrinti gerą administravimą ir proceso ekonomiją (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2019 m. spalio 31 d. Sprendimo *Repower / EUIPO*, C-281/18 P, EU:C:2019:916, 32 punktą).

119 Be to, Reglamento 2017/1001 103 straipsnio 2 dalyje nustatyto vienų metų termino, skaičiuojamo nuo įtraukimo į registrą dienos, buvo tinkamai laikomasi, kai 2019 m. sausio 30 d. už EUIPO registro tvarkymą atsakingas departamentas priėmė du sprendimus anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. padarytus įrašus T 014185659 ir T 014188703.

120 Darytina išvada, kad buvo įvykdytos sąlygos, būtinos tam, kad EUIPO, visų pirma už registro tvarkymą atsakingas departamentas, taikytų Reglamento 2017/1001 103 straipsnį.

121 Taigi Apeliacinė taryba teisingai patvirtino 2019 m. sausio 30 d. šio departamento sprendimą anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. padarytus įrašus apie paeiliui atliktus nagrinėjamo prekių ženklo perleidimus.

122 Vadinasi, ieškinio vienintelio pagrindo penkta dalis turi būti atmesta.

123 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ieškinio vienintelį pagrindą, taigi, ir visą ieškinį, reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

124 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

125 Kadangi ieškovė bylą pralaimėjo, iš jos priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal EUIPO ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Marina Yachting Brand Management Co. Ltd* padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) bei *Industries Sportswear Co. Srl*. patirtos bylinėjimosi išlaidos.

Costeira Gratsias Kancheva

Paskelbta 2021 m. rugsėjo 22 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės . . . 2

Šalių reikalavimai . . . 6

Dėl teisės . . . 6

Dėl įstojusios į bylą šalies antrojo reikalavimo priimtinumo . . . 6

Dėl esmės . . . 7

Pirminės pastabos . . . 7

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo pirmos dalies, grindžiamos tuo, kad EUIPO pažeidė savo kompetenciją pagal Reglamento 2017/1001 20 ir 24 straipsnius . . . 10

Dėl vienintelio pagrindo antros dalies, grindžiamos tuo, kad EUIPO ir Apeliacinė taryba klaidingai atsižvelgė į 2017 m. spalio 13 d. teismo sprendimą paskelbti bankrotą . . . 14

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo trečios dalies, grindžiamos Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalies netaikymu nagrinėjamu atveju . . . 16

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su Reglamento 2017/1001 27 straipsnio 1 dalyje numatytos žinojimu pagrįstos išimties taikymu nagrinėjamu atveju ir įstojusios į bylą šalies bei likvidatoriaus tariamu žinojimu apie 2014 m. perleidimo sutartį . . . 17

Dėl ieškinio vienintelio pagrindo penktos dalies, grindžiamos tuo, kad Apeliacinė taryba klaidingai taikė Reglamento 2017/1001 103 straipsnį EUIPO sprendimams anuliuoti 2018 m. balandžio 16 d. registro įrašus . . . 19

Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . 20